

Ik zoek net zo lang door totdat ik mijn gelijk heb gevonden. En als ik dat gelijk niet vind, moet ik gewoon wat verder zoeken

U heeft ongetwijfeld enige tijd geleden de laatste aflevering van het Varo-onderzoeksprogramma Zembla gezien met als onderwerp rubber infill. Ik niet. Tenminste, nog niet. Als ik dit stukje schrijf, zijn de redacteuren van Zembla nog druk bezig met de laatste punten en komma's. Door wat ik tussen de regels door en in discussies met geïnterviewden en de programmamakers heb meegekregen, kan ik me helaas wel een duidelijk beeld vormen van de insteek van het programma. Ik zeg helaas, omdat ik eerlijk dacht dat we een aantal jaren geleden al een streep hadden gezet onder deze discussie. In 2008 en 2009 heeft dit vakblad alleen al over dit onderwerp voldoende artikelen geschreven om het halve Amazone-gebied in één keer te ontbossen. Volgens mij bestaan er uit die tijd ook stapels vuistdikke rapporten die als uiteindelijke uitslag laten zien dat het allemaal toch wel meevalt. Helaas valt dat in het niet bij een journalistieke insteek die uitgaat van het principe: ik zoek net zo lang door totdat ik mijn gelijk heb gevonden, en als ik dat gelijk niet vind, moet ik gewoon wat verder zoeken. Zembla lijkt mij buitengewoon gedegen en professioneel, maar tegelijk willen ze maar één antwoord horen.

Natuurlijk, SBR in kunstgras is allerminst een volmaakte oplossing. Het stinkt, het wordt warm en het komt altijd in de wasmachine terecht. Anderzijds is het relatief goedkoop en natuurlijk vreselijk duurzaam. Onze regering heeft in haar wijsheid besloten dat over een aantal jaren het begrip afval niet meer bestaat en ieder product moet worden hergebruikt. Circulaire economie heet dat. SBR past daar perfect in. Daarnaast – en nu citeer ik de echte geleerden – zouden er op het gebied van sportfunctionaliteit maar weinig zaken zijn die SBR overtreffen.

Het probleem van SBR is natuurlijk de aanwezigheid van paks. Paks zijn nare dingen, die allerlei vervelende ziektes zoals kanker kunnen veroorzaken. Wat ik begrijp, is dat het gehalte aan paks de afgelopen jaren sterk is gedaald. Alleen in banden van obscure Oost-Europese merken worden nog hoge percentages gemeten. Daar zit dus niet het echte probleem, want zelfs in deze landen rijden ze op moderne banden. De achilleshiel van SBR blijft natuurlijk de gruwelijk complexe Reach-verordeningen. Op dit moment voldoet waarschijnlijk iedere infill-mix (dus zand en rubber samen) aan deze behoorlijk strenge eisen. Kijk je naar de SBR-infill sec, dan wordt het lastiger. Het punt is dat er op dit moment geen consensus is over de vraag of Reach nu wel of niet vereist is. Is Reach niet van toepassing, dan gelden de normale bouwweisen en goed SBR blijft wel waarschijnlijk wel een factor honderd onder deze normen. Volgt u het nog? Nou, ik niet. Ik heb de uitzending nog niet gezien en ben het spoor al bijster. Ik droom van een wereld waarin we dingen goed uitzoeken en als het dan goed is, er een streep onder zetten. Is dat idealisme, naïviteit? Waarschijnlijk wel.

Met vriendelijk groet,

Hein van Iersel (hein@nwst.nl)

Hoofdredacteur

Be social

Scan of ga naar:

www.Fieldmanager.nl/artikel.asp?id=17-6156